

hogy por és hamú vagyunk és minden pillanatban kiragadhatunk innen, de mégis mindezekben is tudnunk kell, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk, nyomorultak, de egyben igazak és megszabadítottak. Ha ezt csupán vallásos követelménynek tartjuk, melyet magunktól kell betöltenünk, akkor az igazi szükség idején el *kell* sülyednünk. Abban a pillanatban, mihelyt meglátjuk, hogy nincs egyébre szükségünk, mint Jézus parancsára és az Üdvözítő szavára, aki a panaszok és reménytelen szükség tengerén hozzám jön; hogy az ő munkája és akarata számomra élet; hogy nekem bűnösnek és halandónak, csüggetegnek és minden veszedelemre kiszolgáltatottnak úgy kell élnem, mint az Atya gyermekének: — engedelmességemnek e pillanatában megtehetem azt, amit máskülönben sohasem: járhatok és állhatok, élhetek és megvigasztalódhatom és ennek az engedelmességnek erejében erőteljesen és bátran tehetem azt, amit Jézus követel tőlem. Minden gyengeségemben is erő lehetek felebarátomnak, aki velem együtt járja a csüggedés és veszedelem útját. És most adjunk hálát Istennek, hálát azért, hogy rajtunk könyörül, hogy Jézus Krisztusban hozzánk jön s mind életünkben, mind halálunkban győzelmet és szabadulást ajándékozik. Nincs, nincs már olyan mélység, s nincs már többet olyan szükség, melyben a segítség ne volna egészen közelünkben.

A szőlőmunkások.

Akkor felelvén Péter, monda néki: Ímé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk? Jézus pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe és ítélitek az Izrael tizenkét nemzetségét. És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit vésszen, és örökség szerint nyer örök életet. Sok első pedig lesznek utolsó, és sok utolsó első. Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe. Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőlőjébe. És kimenvén három óra tájban, látta másokat, a kik hivalkodván a piacon álltak vala. És monda nékik: menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom néktek. Azok pedig elmenének. Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék. Tizenegy óra tájban is kimenvén, talála másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és monda nékik: Miért álltok itt egész napon át hivalkodván? Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok. Mikor pedig beestveledék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő a munkásokat, és add ki nékik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőig. És jövé a tizenegyórások, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. Jövé azután az első, azt gondolták vala, hogy ők többet kapnak; de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvedtük. Ő pedig felelvén, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-e meg velem? Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsóknak is annyit akarok adni, mint néked.